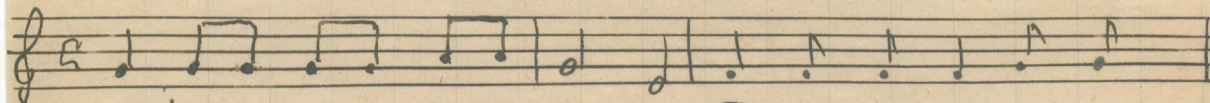

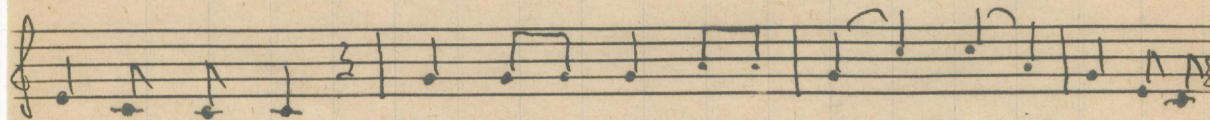
12
4. När du står i från din make?

18

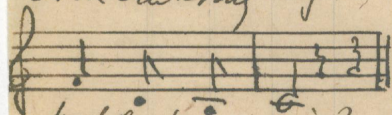
(Innopsertuna)

Hon: 1. När du står i från din make? Förfäret jag lider min

arm omkring dig. Kan du ej sällhetan snåken länge i

hyddan hos mig?

Hon: 2. Inom dessa murar

blir mig så traut, jag vill ut, det är löst.

Mellan skogens furor

fröre andas mitt bröst.

Hon: 3. Hör du, hur stormarna tjutar.

Blöt i vår kydda bor beqvät, min vän.

Låt mig i famnen dig sluta,

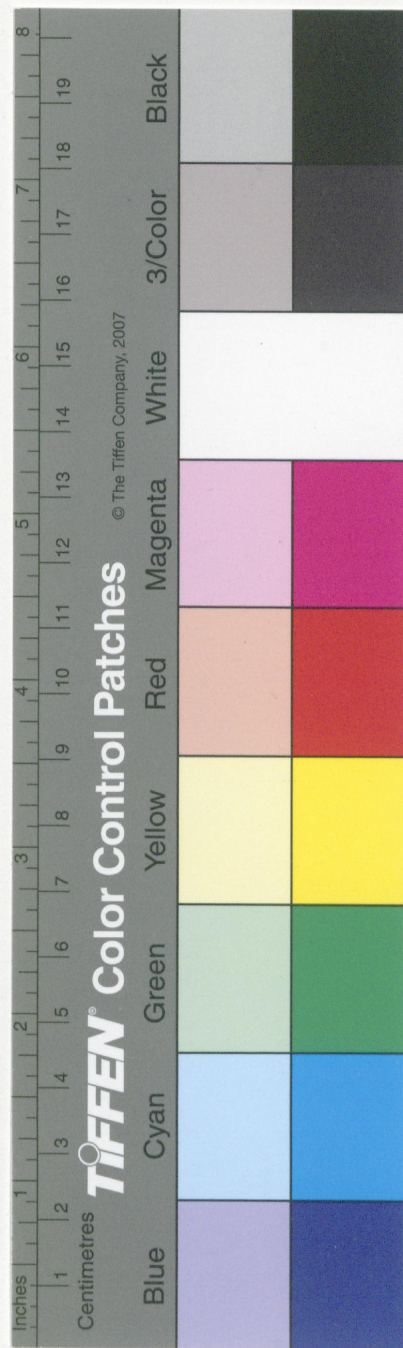
dröm där en Selma igen.

Hon: 4. Lyxigt det är att glömma

skidorna, mödorna, dagens besvär.

Endast så, du älska,

världigt jag vilas mig där.

18
Hon: 5. O, vad jag ängslar och bävar,
tusende faror angöra gån dig,
när mellan klubbarna du svävar
ansett på beandad skj.

Hon: 6. Blott på dig jag tänker
och på vår ton, o hur glattigt jag gör!
Morgondimman stänker
skönt med till silver mitt hår.

Hon: 7. Tonen i vaggan, ton dekar
se, huru gnut, huru himmelskt han ler,
se, huru brut han dig smeker,
hör, hur den Selma dig ber!

Hon: 8. Blott för ton och maha
idar jag skogarnas vildgjär smut,
vänder glad klubbarna,
lägger mitt ro för din fot.

Hon: 9. Nu vid min stända så Frägen
shall jag då titta och nämna det namn
och vid mitt fönster åt vägen
skräcka en lönjtande famn.

Han: 10. Glöddet på min penna
 bränner din kyss, jag vill ut, jag vill ut,
 Gjes mig att stanna
 så hast du lockar till slut.

